

Bilag 5

København, den 29. marts 1949.

Til det af landstinget nedsatte udvalg til behandling af forslag til lov om ændringer af ulykkesforsikringsloven.

I anledning af det i landstinget fremsatte forslag til lov om ændringer i ulykkesforsikringsloven tillader undertegnede organisationer os herved at henvende os til det højtærede udvalg med anmodning om, at der ved lovforslagets videre behandling må blive taget hensyn til følgende betragtninger, som vi efter omstændighederne anser for nødvendigt at fremsætte af hensyn til den økonomiske betydning, som lovforslaget, ifald det ophøjes til lov i den foreliggende skikkelse, vil få for landets erhvervsliv.

Så sent som i fjor forår var ulykkesforsikringsloven fremme til behandling på rigsdagen i anledning af, at en forhøjelse af de hidtil gældende erstatningsydelse ønskedes gennemført. Det drejede sig dengang om en meget gennemgribende revision af alle ulykkesforsikringslovens satser, der forhøjedes i så væsentlig grad, at der på store områder i virkeligheden skete en flerdobling af de erstatningsbeløb, som hidtil var kommet til udbetaling. Som følge heraf skete der naturligvis også en meget betydelig forøgelse af de udgifter, som er forbundet med den lovpligtige ulykkesforsikring, og som det er pålagt de forsikringspligtige arbejdsgivere at udrede. Thi medens udgifterne til erstatning ifølge den lovpligtige ulykkesforsikring indtil 1947 havde andraget ca. 10 mill. kr. årlig, skete der nu ifølge den ændrede og udvidede ulykkesforsikringslov en stigning af skadesudgifterne, således at disse fremtidig måtte anslås til det dobbelte eller ca. 20 mill. kr. årlig. Til dette beløb må endvidere lægges den udgift, som medgår til forsikringens administration, og som vel må anslås til ca. 7 mill. kr. — (med hensyn til disse talangivelser henvises til betænkning, afgivet af det af arbejds- og socialministeriet den 14. juni 1946 nedsatte udvalg om ændringer i ulykkesforsikringslovens satser, jfr. betænkningens side 49, bilag 4).

Det er klart, at der overfor en så voldsom stigning af udgifterne, der kom til virkning straks uden tillempeelse i form af trinvis overgang, måtte næres ikke ringe økonomiske betænkeligheder fra erhvervslivets side, der så at sige uden forberedelse måtte indarbejde disse forøgede udgifter i sit omkostningsbudget.

Men disse betænkeligheder vil naturligvis træde endnu langt kraftigere frem ved den foreliggende lejlighed, hvor man efter så kort tids forløb påtænker en ny og gennemgribende ændring af ulykkesforsikringsloven, forsåvidt som man med denne agter at sløje den hidtil gældende karenstid af 13 uger for ydelse af dagpenge og indrømme de forsikrede adgang til dagpengeydelse allerede fra og med den 7. dag efter ulykkestilfældet.

Hvad en sådan udvidelse vil betyde i økonomisk henseende, ligger klart for dagen. Thi al erfaring viser, at hovedmassen af samtlige forekommende ulykkestilfælde har et så kortvarigt forløb, at helbredelse indtræder inden forløbet af 13 uger. Og det er derfor kun en forholdsvis ringe part — efter kyndige folks udsagn næppe mere end 15 pct. — af skaderne, der hidtil er nået frem til behandling efter ulykkesforsikringsloven.

Det er derfor givet, at man ved gennemførelsen af det nu foreliggende lovforslag vil stå overfor en ny udgiftsforøgelse af meget vidtrækkende karakter. I lovforslaget har